

si proti usnesení vyhovujícím jejich návrhu, stěžovati. Proti nim stalo se toto usnesení ihned pravoplatným a druhá strana proti němu nepodala rekurs. Náhradní nároky odpůrců byly tedy ohlášeny až po uplynutí lhůty § 400 ex. ř., od kteréžto lhůty neupouští ani rozhodnutí nejvyššího soudu, uveřejněné ve sb. n. s. č. 2067, k němuž dovolací rekurs neprávem poukazuje.

Čís. 13778.

Doprava železniční.

Ustanovení čl. 54 předpisů pro službu dopravní čís. XIX neplatí pro zařazení vagonu s hořlavými látkami při posunu ve stanici.

(Rozh. ze dne 20. září 1934, Rv I 2232/32.)

Žalobce odevzdal dráze v otevřeném vagoně k přepravě zásilku liso-
vaného sena, přikrytou úplně zánovními plachtami. Za posunování ve
stanici byla zásilka zachvácená požárem a zničena. Žaloba o náhradu
škody proti dráze byla zamítnuta soudy všech tří stolic,
Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Jest nesporno, že vůz, jímž zásilka sena byla přepravována, nebyl zachvácen požárem za dopravy vlaku, nýbrž při rozřazování a posunování ve stanici. Při tomto nesporném stavu věci nelze na souzený případ použití ustanovení čl. 54 předpisů pro službu dopravní čís. XIX, které upravují zařazení vozů naložených hořlavými látkami za dopravy. Žalovaná namítala v žalobní odpovědi, že vůz naložený senem byl zařazen jako čtvrtý za lokomotivu a že pro zařazení vozů naložených hořlavými látkami při posunování ve stanici není v předpisech pro dopravní službu ustanovení. Naproti tomu tvrdil žalobce, že při posunování ve stanici je třeba zachovati touž opatrnost, jako při jízdě na trati, a že platí ustanovení čl. 54 oněch předpisů i pro posunování ve stanici. První soud, zjistiv, že vůz naložený senem byl zařazen jakožto pátý od lokomotivy, posuzoval věc tak, jako by šlo o zařazení vozu a jeho zachvácení požárem za dopravy, kdežto námitkou žalované dráhy, že šlo o zařazení vozu a zachvácení požárem při posunu ve stanici, se nezbýval právě tak, jako soud druhé stolice. Při posouzení této námítky jest uvážiti, že v čl. 40 předpisů pro dopravní službu je upraveno zařazení vozů při posunu ve stanici jen u vozů naložených snadno výbušnými, střelnými a trhacími látkami nebo se snadno výbušným střelivem, kdežto pro zařazení vozů při posunu naložených hořlavými látkami, jako je seno, nebyly dány zvláštní předpisy. Bylo-li tedy v čl. 54 uvedených předpisů upraveno zařazení vozů naložených hořlavými látkami při dopravě a v čl. 40 upraveno zařazení vozů při posunu jen u vozů naložených látkami snadno výbušnými, střelnými nebo trhacími, nikoliv však látkami hořlavými, nelze za to míti, že ustanovení čl. 54 platí i pro zařazení hořlavých látek při posunu ve stanici, jak dovolatel tvrdil a v do-

volání dovoditi se snaží, nýbrž jest z toho usouditi, že pro zařazení vagonu s hořlavými látkami při posunu ve stanici nebyl dán úmyslně žádný předpis, a že to bylo přenecháno rozumné úvaze dráhy, poněvadž při posunu, který se děje pomalu, je jiskření a zvýšení jisker proudem vzduchu nepatrné, takže s nebezpečím spojeným za posunu hořlavé látky na otevřeném voze ve stanici musí již dle všeobecného ustanovení čl. 90 ž. př. ř. odesílatel počítati a dráha za škodu při tom povstalou podle uvedeného zákonného ustanovení neručí.

Čís. 13779.

Duchovní správce církve nebo náboženské společnosti nekongruální (náboženské společnosti israelské v Čechách, na Moravě a ve Slezsku) nemá zákonný nárok proti své církvi (náboženské společnosti) na vyplacení části dotace ve smyslu §§ 196 a násl. vládního nařízení ze dne 17. července 1928 čís. 124 sb. z. a n.

Exekuce zabavením a prikázáním pohledávky takového duchovního správce z důvodu kongruových požitků jest nepřipustná.

(Rozh. ze dne 20. září 1934, R II 267/34.)

K vydobytí peněžité pohledávky navrhla vymáhající věřitelka povolení exekuce zabavením a prikázáním k vybrání pohledávek, příslušejících dlužníku proti Svazu židovských náboženských obcí z důvodu kongruových požitků. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud k rekursu poddlužníka exekuční návrh zamítl. **Důvody:** Exekuce předpokládá podle § 294 ex. ř. peněžitý nárok proti poddlužníku, jehož však v tomto případě není. Ve smyslu zák. čís. 122/1926 a prov. nař. čís. 124/28 nemá povinný právní nárok proti poddlužníku na doplatek kongruy, ježto rozvržení paušálních kongruových příplatků je ponecháno jednotlivým nekongruovým církvím.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Náboženská společnost israelská není v Čechách, na Moravě a ve Slezsku náboženskou společností kongruální (§ 1 vládního nařízení ze dne 17. července 1928 čís. 124 sb. z. a n.). Vztahuje se proto na náboženské obce israelské § 5 tak zv. kongruového zákona ze dne 25. června 1926 čís. 122 sb. z. a n. Podle tohoto zákonného ustanovení a podle §§ 196 a 198 vládního nařízení čís. 124/28 sb. z. a n. dostane se náboženské společnosti israelské k úhradě osobních potřeb duchovních správců (rabínů) ze státních prostředků paušální dotace, které smí býti použito jen na doplnění platů a odpočivného a zaopatřovacích požitků jejího duchovenstva. Podle § 199 (3) vl. nař. č. 124/1928 sb. z. a n. provedou náboženské společnosti, tedy i náboženská společnost israelská rozdělení dotace podle volného svého uvážení, takže dlužník nemá zákonný nárok proti poddlužníku na vyplacení části této dotace. Byl proto právem rekursním soudem zamítnut exekuční návrh stěžovatelky na zabavení a prikázání pohledávky dlužníka z důvodu kongruových požitků.